

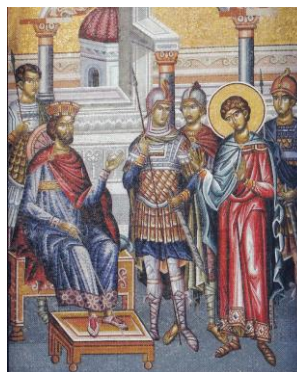
Lucrarea celui rău este o realitate în viața noastră† *Duminica a 23-a, vindecarea demonizatului din Gherghesenii*

Demonii există cu adevărat și au o lucrare prezentă în lume, care de multe ori pun stăpânire peste viețile oamenilor. Tendințelor contemporane afirmă că răul este o simplă absență a binelui și că diavolul nu este o realitate existențială. Totuși, răul este o prezență reală în lume și demonii caută cu tot dinadinsul să pună stăpânire peste viețile oamenilor (1 Petru 5, 8), reușind de foarte multe ori lucrul acesta, din pricina neatenției noastre către cele duhovnicești. Posedarea demonică pune stăpânire peste sufletul și chiar trupul omului ca o consecință a păcatelor și patimilor în care adesea cade, printr-o viață dezorganizată, trăită iresponsabil și în izolare față de Dumnezeu. Trăirea păcătoasă și pătimașă ne aduce în starea totalei a anulări voinței și libertății noastre, conducându-ne către moartea duhovnicească. Prin posedarea demonică, odată cu goliciunea trupului, ni se golește și sufletul de orice lucru bun, de orice dar dumnezeiesc. Sunt multe modalități prin care demonii își află „odihna” în inima omului, de unde fac să izvorască gândurile rele și ucigașe: săvârșirea păcatelor de căpetenie, neîncetata pomenire a numelui celui rău, împărțășania luată cu nevrednicie și pedeapsa pentru răutățile săvârșite de noi. Pătrunderea lucrării celui rău în noi atârână de lucrarea propriei noastre voințe, întrucât cel rău poate lucra în lume prin noi, în măsura în care îi deschidem ușa ca el să intre, iar ușa prin care el poate intra în inima noastră este propria noastră libertate. Diavolul poate într-adevăr să ne ispitească, dar noi avem libertatea voinței, prin care primim sau respingem ispitele lui. Nimeni nu poate fi amăgit de diavol, dacă n-a consimțit el însuși prin voința sa liberă la aceasta. Diavolul expropriează umanitatea din om în favoarea bestiei din el, făcând din om o caricatură, un monstru. Un suflet stăpânit de acest duh este ceva cu adevărat înfiorător. El își pierde îndată libertatea. Rațiunea i se întunecă, instinctele de conservare i se atrofiază. Lucrarea diavolului duce în esență la moartea trupească, dar și la cea duhovnicească. Oricât de multe și de grele ar fi păcatele și patimile care zac înlăuntrul nostru, totuși nu suntem singuri în această luptă, ci în sprijinul nostru, atunci când suntem căzuți și izolați, vine Hristos întinzându-ne mâna Sa salvatoare pentru a ne ridica din întunericul și moartea păcatului. Hristos ne redă sănătatea sufletului și a minții. Restaurarea noastră lăuntrică o începe Hristos, dar desăvârșirea ține și de voia noastră liberă și de angajarea noastră în propria rezidire duhovnicească. Trebuie să părăsim păcatele, să scăpăm de diavoli și să rămânem cu Hristos. Să ne păzim inima curată de patimi, să devenim scaun al Preasfintei Treimi. Să ne păzim trupul curat de beție și desfrâu, ca să devină „templul Sfântului Duh”. Să fugim de diavolul mândriei, care ucide pe mai mulți oameni, știind că Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, celor smeriți le dă har. Să ne rugăm Mântuitorului să ne izbăvească de patimi și duhurile rele. Amin.

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie - 26 octombrie

Sfântul mare mucenic Dimitrie face parte din rândul ucenicilor lui Hristos care au uitat de propriile lor suferințe când L-au mărturisit pe Dumnezeu înaintea oamenilor. Ei L-au iubit atât de intens pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și s-au identificat atât de adânc cu suferința Lui, încât au reprodus în viața lor, aproape identic, drama Răstignitului pe Cruce.

Sfântului Mc. Dimitrie s-a încreștinat chiar din copilărie, prin grija părinților, care erau oameni de vază în orașul Salonic, tatăl său fiind guvernatorul acestei cetăți. Fiul lor a fost instruit pentru a deveni militar în armata romană dar și educat în spiritul virtuților evanghelice, confirmându-i-se un statut moral desăvârșit. După moartea tatălui său, împăratul Maximilian, fiind impresionat de calitățile sale militare, l-a desemnat pe Dimitrie guvernator al orașului Salonic. În această calitate el imprimă orașului un duh de viață creștină, fapt pentru care autoritățile romane au declanșat o anchetă împotriva sa. În timpul procesului, proconsulul Dimitrie și-a mărturisit identitatea de creștin în cuvintele: „Eu cred adevărului și nu mă lepăd de Hristos pentru toate mărirea lumii”. Urmează înțemnițarea sa. În oraș exista un luptător puternic numit Lie, care nu putea fi biruit. Foarte mulți tineri creștini erau siliți de autoritățile romane să se lupte cu el în piețe și circuri, spre delectarea mulțimilor și uneori chiar a împăratului. Un tânăr, Nestor, dorea înfrângerea lui Lie și eliberarea tineretului creștin de acest păgân uriaș. De aceea apelează la sprijinul duhovnicesc al Sf. Dimitrie aflat în închisoare. După ce Nestor a fost binecuvântat pe frunte cu semnul Sf. Cruci, Sf. Dimitrie i-a zis: „Pe Lie îl vei birui și pe Hristos îl vei mărturisi”. Binecuvântarea Sfântului îi dă puteri tânărului Nestor care îl învinge pe uriașul Lie. Împăratul, aflând că victoria lui Nestor asupra lui Lie se datorează și Sf. Dimitrie, dispune condamnarea la moarte. Soldați romani au pătruns în temniță în dimineața zilei de 26 octombrie anul 296 și l-au străpuns cu sulițe iar în ziua următoare l-au decapitat și pe Nestor. Trupul Sf. Dimitrie a fost îngropat iar pe mormântul său s-a zidit o frumoasă biserică în orașul Tesalonic, unde și astăzi, într-o raclă de argint se păstrează Sfintele sale moaște.

Prieten adevărat este acela care te susține în ceea ce vrei să faci, indiferent cât de greu i s-ar părea, dar în același timp lipsit de păcat. Prieten adevărat este acela care îți va inspira încredere în ceea ce faci când te va vedea dezorientat. Prieten adevărat este acela care este în stare să meargă până în pânzele albe și înapoi împreună cu tine, deși niciodată nu îți va spune asta. Dar ți-o va dovedi cu fiecare ocazie. Din păcate prietenii adevărați sunt cel mai greu de găsit. Mulți se înșeală crezând că au descoperit adevărații prieteni, dar care la prima întâmplare mai dificilă își arată colții și imediat te „mușcă” fără milă. În zilele noastre, se crede că nu este chiar atât de greu să arăți ca un prieten adevărat. Este de ajuns câteva fapte bune și câteva vorbe „dulci” și gata, prietenul adevărat ți-a ieșit în cale. Dar nu e așa! Aceștia nu se numesc prieteni, ci profitori, mișei, și grav este faptul că acest fel de „prieteni” sunt tot mai des întâlniți! O prietenie adevărată se întemeiază pe iubire. Iubirea este cea mai mare poruncă a Mântuitorului. Ea nu se arată prin vorbe, ci prin fapte, prin ajutorul dat și prin compasiune, prin trăirea sufletească. Prietenul adevărat este acela care se bucură de bucuria prietenului său și se întristează de necazul lui. Adevăratul prieten este cel care nu rămâne indiferent, ci se implica sufletește. De asemenea, prietenia adevărată se vede la vreme de necaz, de cumpănă în viața cuiva. Sfântul Antonie cel Mare spunea: „Nu-ți descoperi gândurile tuturor, ci doar aceluia care pot să-ți vindece sufletul” (Filocalia vol.1). Aceste cuvinte cuprind toată esența prieteniei și se referă la faptul că nu trebuie să-ți împărtășești gândurile oricui, ci doar aceluia care simți și crezi că pot să te înțeleagă și să-ți vindece sufletul. Prietenia este iubirea sufletului sănătos față de un alt suflet sănătos. Prietenia este sfântă, curată, nevinovată, fidelă, neschimbătoare, sinceră, temerară, adevărată, veșnică. Prietenia este o virtute, pentru că își are sălașul în buna educație a sufletului sănătos; căci nu se unește decât cu virtutea și este iubitoare de virtute, îmbrățișând-o și rămânând cu ea în veci. Prietenia, ca virtute, se lasă atrasă de ceea ce-i este asemenea și își află odihna în virtuțile care se înrutesc. Prietenia este legătura dintre suflete asemănătoare. Este o pătimire a sufletului cugetător limpede, care se leagă printr-o iubire puternică de cei care-i sunt dragi, unind prin dorință, într-o singură realitate, sufletele care prin firea lor au tendința să fie despărțite. Prietenia este statornică, nu face concesii. Prietenia este un anume fel de plăcere morală care îndulcește sufletul. Prietenia îndură orice, prin compasiune și solidaritate. Aristotel a spus: „Prietenia este un suflet care locuiește în două trupuri”. Prietenia este mai puternică decât iubirea născută din înrudire, fiindcă iubirea din înrudire este rodul necesității, pe când prietenia aparține liberei alegeri. Prietenia impune evlavie față de cele pe care prietenii le consideră a fi sfinte, curăție în modul de viață, integritate în ceea ce privește deprinderile morale, fidelitate în caracter, statornicie în decizii, sinceritate în cuvinte, îndrăzneală în susținerea a ceea ce este corect și folositor și în a spune adevărul. Prietenia este susținătoarea pe pământ a bunăstării și fericirii a doi oameni buni, pentru că prietenia nu poate să se nască prin firea ei decât între oameni buni. Slavă Ție, Doamne!

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 27 octombrie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	10:00	Pomenirea celor adormiți
Miercuri 29 octombrie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 31 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 1 noiembrie	07:00 - 09:30	Sfânta Liturghie și pomenire <i>Sâmbăta morților – Moșii de toamnă</i>
	17:00	Vecernia Duminicii a 22-a
Duminică 2 noiembrie	07:00–11:00	Utenia Duminicii a 22-a Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Moșii de toamnă

În prima sâmbătă din luna noiembrie, Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă pomenirea celor adormiți, zi cunoscută în tradiția românească și ca Moșii de toamnă. Biserica și-a manifestat întotdeauna grija față de cei care au plecat în veșnicie, consacrandu-le ziua de sâmbătă pentru pomenirea generală a morților, rânduind cântări speciale în amintirea acestora. De asemenea, pe lângă prima sâmbătă din luna noiembrie, sâmbăta dinaintea Înfricoșătoarei Judecăți și sâmbăta Rusaliilor sunt rânduite pentru pomenirea moșilor și strămoșilor noștri cei din veac adormiți, zile care poartă denumirea de Moșii de iarnă și de vară. Moșii de Toamnă reprezintă una dintre cele mai importante Sărbători destinate celor care nu mai sunt printre noi! Biserica a rânduit pomenirea lor în această sâmbătă. Această zi este cunoscută drept sâmbăta morților sau moșii de toamnă, deoarece se face pomenirea părinților, moșilor și strămoșilor noștri adormiți! Spre pomenirea lor creștinii aduc: colaci, colivă, vin, fructe și dulciuri care le pun pe masa ofrandelor pentru rugăciune și binecuvântare! Să nu lipsim niciodată de la Sfânta Liturghie! Nimic altceva nu este mai de folos pentru cei adormiți întru Domnul decât a aduce pentru aceștia Jertfa cea fără de sânge, sau a fi pomeniți în timpul săvârșirii ei, a Sfintei Liturghii! Lucrul acesta pricinuieste multă ușurare și bucurie! De aceea pe lângă panhizile cu Liturghie pe care le facem, e bine să aducem la ușa Sfântului Altar - tămâie, lumânări, prescuri, pomelnici cu numele lor pentru a fi pomeniți de către preot la Sfânta Liturghie! Biserica face pomenirea celor adormiți rugându-se astfel: „*Pomenește Doamne pe toți cei adormiți întru nădejdea Învierii și a vieții veșnice și-i odihnește pe dânșii, Dumnezeu nostru, unde strălucește Lumina feții Tale!*”.

Păcatul clevetirii (bârfirii)

Într-un sat, o femeie se lăuda cu credința ei și cu învățătura ei despre Dumnezeu. Adevărat era, că ea era nelipsită de la Biserică, avea memorie bună, îi plăcea slujba, predica și avea darul povestirii, dar avea un păcat de care nu putea să se despartă. Îi plăcea să bârfească. Odată îi zise preotului că ea vrea să se desăvârșească și să se jertfească pentru ceva, care-i place Domnului Hristos. Preotul duhovnic, care-i cunoștea acest păcat, drept răspuns își puse degetul pe buze și-i zise: „*lată, aceasta-i jertfa pe care o vrea Domnul de la dumneata; pune pază gurii și nu mai bârfi!*”.

